

bevist om, at det beror paa en Misforstaelse, naar man siger, at det er Hensigten fremdeles at forhindre de provisoriske Loves Behandling her i Thinget for derigjennem at fortsætte Striden. Jeg har været nødt til at omtale dette, fordi det jo er bekjendt, at der fra det andet Things høitærede Formands Side i Fjor kom en meget bestemt Udtalelse om, at disse Love bevarede under Landstingets høie Baretægt og omhyggelige Arbejde i Samstemning med Regjeringen. Denne Udtalelse vakte jo allerede den Gang nogen Forundring, og den er ikke bleven imødegaaet af Regjeringen. Jeg har fremdraget den under Debatten her i Salen, da den ærede Justitsminister er tilstede, som jo i Fjor kom ind paa Spørgsmaalet om de provisoriske Love. Jeg har anset det for rigtigt at fremdrage den nu, ikke blot for at Regjeringen kan fralægge sig enhverformhelt Medansvarlighed for, hvad der sker, men ogsaa for at komme til det, som utvivlsomt vil være et sikkert Middelet til igjen at komme ind i ordnede Tilstande, som Alle længes efter, nemlig at den høie Regjering vil anvende sin Indflydelse hos Landstinget og sørge for, at denne høiere Politik, der maaste er kommen til at spille en Rolle med Hensyn til Provisoriernes Indhold, maa afløses af en mere juridisk Politik, der gjør det muligt for os at komme til at afgjøre disse Love og derigjennem komme ind paa en virkelig nyttig og frugtbar Tilstand her hjemme. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Det har ikke været min Mening i dette Dieblit, hvor Finantslovsforlaget, som jeg haaber, skal gaa over til Landstinget, at reise nogen Strid af en større Bestaendighed. Jeg har kun gjort opmærksom paa, hvad jeg tror, Alle maa være enige i, da det helst maa staa klart for alle Parter, hvorledes Stillingen, Udsigterne og Betingelserne ere. Dermed skal jeg slutte og anbefale, at man vedtager Finantslovsforlaget og lader det gaa over til det andet Thing.

Alein: Naar man gennemgaar det Lovforslag, som nu skal oversendes til det andet Thing, forekommer det mig, at det maa erkjendes, at ligesom dettes Behandling i Aar er blevet fremmet med en, jeg maa desværre sige uopdvanlig Hurtighed, saaledes kan ogsaa Finantslovsforlaget i sin Helhed vistnok karakteriseres som givende gode, for ikke at sige rundelige Bevillinger. Der er jo vistnok delte Meninger om enkelte Punkter, der er flere Steder begjæret Bevillinger, som ere blevne nægtede; men det forekommer mig, at der saa meget mindre

kan lægges nogen afgjørende Vægt derpaa, som det jo gjentagne Gange af den ærede Ordfører er udhævet, at Folkethinget i saa Henseende ikke har sagt sit sidste Ord, at man er rede til i Anerkjendelse af Landstingets Berettigelse til ogsaa at tale med om Finantsloven, at tage under nærmere Overveielse, hvad der maatte være at gjøre for at naae fuld Overensstemmelse med det andet Thing. For saa vidt skalde det altsaa synes, i alt Fald bortset fra et enkelt Punkt at Udsigterne til i Aar at faae en ordnede Finantslov være meget lyse. Ikke desto mindre forholder det sig i Virkeligheden saaledes, at hvad enten man taler med Høire eller Venstre i Rigsdagen, enten man taler med Folk indenfor Rigsdagens Mure eller med Folk ude omkring i Publikum, saa er det i Almindelighed en meget pessimistisk Afskuelse, der kommer frem. Man nærer i Almindelighed ikke noget godt Haab om, at vi i Aar ville faae en ordentlig Finantslov, og naar man da spørger hvorfor, kan der kun peges paa det ene Punkt, hvortil jeg hentydede, og som forøvrigt ogsaa i dette Dieblit blev omtalt af den ærede Ordfører, nemlig Gendarmerne. Det er det sorte Punkt i Horisonten, det er den sorte Sky, man ikke kan se bort fra. Nu vil jeg spørge: Ere Gendarmerne da i Virkeligheden i den Grad en Velfærdssag for Danmark, at man for deres Skyld skal ogsaa i Aaret 1888 vedblive at leve i den Stridens og Splittelsens Tilstand, hvori vi have levet i flere Aar, at vi i Aaret 1888 skulle vedblive at leve i det, som jeg for Korsheds Skyld vil kalde det provisoriske Uføre, i Aaret 1888, da vi indbyde saa at sige Verden til at komme og gæste os og se, hvor rart det lille danske Folk har det, og hvor vidt fremtredent det er paa alle Kulturens Omraader, det Aar, hvor vi Alle skulle samles i Glæde til Høitideligholdelse af Hundredaarsmindesfesten, det Aar, hvori hele Folket burde samles med Kjærlighed om deres Konge til Høitideligholdelse af hans 25 Aars Regjeringsjubelæum. Ere Gendarmerne da virkelig en saa vigtig Ting, at man for deres Skyld skal fortsætte med den usalige Tilstand, hvori vi i flere Aar have levet? Jeg føler mig overbevist om, at der ikke er ret Mange, ja, maaste Ingen, som vil besvare dette Spørgsmaal bekræftende. Lad være, at der i Efteraaret 1885 var saa overordentlige Forhold til Stede, at det kunde anses for at være nødvendigt eller rigtigt at træffe ekstraordinære Foranstaltninger for at firkte den almindelige Fred her i Landet. For min Part tror jeg det ikke, men jeg skal erkjende, at derom kunne